

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: T.R.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, **zast. JUDr. Radkem Bechyně**, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4.2.2016, čj. 10082/2016/ODSH/8

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 24.11.2015, čj. MUPC 20158/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

v platném znění, přičemž tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 07.09.2015 v 13:33 hod. v obci Zdechovice u čp. 74, na silnici č. 1 / 2 (ve směru na obec Spytovice), jako řidič vozidla tov. zn. VW Golf Plus, šedé barvy, registrační značky (spz) XY, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích (50 km/h) nejméně o 47 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h), neboť mu byla naměřena rychlost nejméně 97 km/h, čímž porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

V žalobě žalobce uvedl dva žalobní body.

V prvním žalobním bodu poukázal na „*nestandardní dobu projednání*“, přičemž správnímu orgánu vyčítá, že „*podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody uvedené žalobcem*“. Žalobce měl nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání, s ohledem na dobu, za kterou bylo odvolání žalobce vyřízeno, je zde důvodné podezření, že oprávněná úřední osoba „*porušila ust. § 7 odst. 1 zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“)*“. Podle názoru žalobce bylo jeho odvolání zamítnuto „*nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu*“.

V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že „*odvolací správní orgán se naprosto nezabýval skutečností, zda měl žalobce naplnit materiální znaky daného přestupku*“. Odvolací správní orgán se „*naprosto nevypořádal s argumentem ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, které bylo s ohledem na dobu, kdy byl skutek spáchán naprosto minimální, a to zejména vlivem provozu na pozemní komunikaci, kde měl být skutek spáchán*“. Podle názoru žalobce „*rozhodně nelze konstatovat, že vyšší rychlost rovná se automaticky vyšší nebezpečí, a to za předpokladu, že je koho potencionálně ohrozit, což v době spáchání předmětného přestupku nebylo a mohlo tedy dojít pouze k ohrožení řidiče vozidla, které rychlost překročilo*“. **Žalobce je toho názoru (a nyní cituje soud doslovně tak, jak bylo uvedeno v žalobě), že „Ohrožení, kterému se vystavuje například rychlou jízdou, nemůže být předmětem zájmu orgánů veřejné moci a za ohrožování vlastní osoby nemůže být jakkoliv postižen, jediné tedy v případě, že by riziku vystavil i ostatní účastníky silničního provozu.“** Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, neztotožnil se s žalobou a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek

NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). V řízení o přestupku „*postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, čj. 5As 126/2011-68, publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku **dostály**. Podklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, proto nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Z průběhu přestupkového řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí byl úřední záznam o podezření z přestupku, když žalobce jako řidič měřeného vozidla byl ztotožněn, navíc žalobce ani nezpochybňoval skutečnost, že zmíněné vozidlo řídil právě on. Přestupek byl spolehlivě zadokumentován, o čemž svědčí **fotodokumentace, rychlost měřeného vozidla byla zaznamenána kalibrovaným silničním rychloměrem, k jehož obsluze byl policista provádějící měření proškolen, tedy jedná se o dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci** (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). K žalobním bodům krajský soud uvádí **následující argumentaci**:

Z žalovaného rozhodnutí nevyplývá, že by toto bylo nepřezkoumatelné, či trpělo jinou vadou. Žalovaný se věcně zabýval odvolacími námitkami, přičemž přezkoumatelným způsobem uvedl své úvahy k těmto námitkám. Pokud žalobce jen obecně uvedl, že odvolání nebyla věnována „*dostatečná pozornost*“ a nebyly řádně posouzeny veškeré odvolací důvody, tak měl žalobce konkrétně uvést, o jaké konkrétní odvolací důvody se jednalo a z jakých důvodů nebyla věnována údajně k podanému odvolání „*dostatečná pozornost*“. K tomu je třeba připomenout závěr z judikatury NSS, obsažený v rozsudku NSS ze dne 12.11.2014, čj. 6As 54/2013-128 o tom, že „*pokud žalobce v žalobních bodech nereprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření k závěrům, k nimž již správně dospěl správní orgán*“. Ostatně NSS konstatoval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24.8.2010, čj. 4As 3/2008-78, že „*čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej*“, neboť soud ve správním soudnictví nemůže „*plnit funkci žalobcova advokáta*“ a za něj „*domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, čj. 4As 3/2008-78). Platná právní úprava stanoví pro vydání rozhodnutí lhůtu, ve které je třeba „nejpozději“ rozhodnout, avšak nestanoví lhůtu, kdy má správní orgán „nejdříve“ rozhodovat. Naopak je z ust. § 6 správního řádu stanoveno, že správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů a že správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že jeho odvolání bylo zamítnuto „*nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí*“, tak dobu pro rozhodnutí o odvolání nestanovuje „*běžná praxe*“, ale platná právní úprava, ze které nevyplývá, v jaké „nejkratší“ lhůtě má odvolací orgán o odvolání rozhodovat. Tvrzení žalobce o tom, že mu nebyla z tohoto důvodu věnována dostatečná pozornost, resp. odvolání že nebyla věnována dostatečná pozornost, že nebyly řádně zváženy a posouzeny všechny odvolací důvody, **nemá žádnou právní relevanci**, neboť není podloženo ani žádnou konkrétní věcnou námitkou v tomto obecném konstatování. Navíc z rozhodnutí žalovaného takový závěr nevyplývá. Snad za jediný takový argument by se dal považovat druhý žalobní bod, ve kterém žalobce poukazuje na to, že se údajně odvolací správní orgán naprosto nevypořádal s argumentem ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, kdy již v odvolání žalobce namítal, že nebylo **prokázáno naplnění materiálních**

znaků přestupku. S touto námitkou se však žalovaný, potažmo ani krajský soud, nemohl ztotožnit. Již žalovaný se vypořádal s touto odvolací námitkou, přičemž pokud žalobce poukazoval na rozsudek NSS sp.zn. 5As 104/2008, tak k tomu **žalovaný uvedl**, že ten nelze na danou věc analogicky vztáhnout, neboť se týkal bagatelního překročení v obci (o 2 km/h), kde bylo skutečně namístě se zabývat otázkou, zda takové jednání naplňuje či nenaplňuje materiální znak přestupku, přičemž takovéto překročení rychlosti (na rozdíl od rychlosti žalobce) „*není spjato ani s příslušným administrativním opatřením (záznamem bodů do registru řidičů)*“. Tento závěr žalobce ani v žalobě nezpochybnil žádnou konkrétní námitkou. Soud se proto touto argumentací dále nezabýval, když navíc se **lze s ní plně ztotožnit**. Na danou věc skutečně **nedopadá rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, 5As 104/2008-45, protože v něm byla řešena z hlediska skutkového stavu diametrálně odlišná přestupková věc**, protože byl projednáván přestupek, kterého se měl dopustit přestupce tím, že řídil motorové vozidlo rychlostí 52 km/h v obci, tedy byla překročena povolená rychlost v obci pouze o 2 km/h. V takovém případě NSS uvedl, že se měly správní orgány zabývat věcí z pohledu materiální stránky přestupku, protože z důvodů zcela pochopitelných byla věnována této otázce zvýšená pozornost se zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. V žalobci aplikovaném rozsudku, kterým argumentoval i v odvolání, však je zároveň uvedeno, a to žalobce účelově přehlíží, že „*lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti*“. Poté NSS pokračoval v řešení zmíněného případu (překročení rychlosti o 2 km/h), který se však nevztahoval k běžně vyskytujícímu případu, ale byl pouze výjimkou, když není běžné, aby překročení rychlosti o 2 km/h bylo ze strany policie a správních orgánů sankcionováno. V dané věci se však jedná o zcela jiný případ, **když i žalobce musí určitě uznat, že je rozdíl, zda překročí v obci, za bílého dne, za plného provozu, rychlost pouze o 2 km/h, či zda ji překročí naprosto nepřiměřenou rychlostí, tj. o 47 km/h**. Dokonce se odváží zpochybňovat materiální stránku, tedy společenskou nebezpečnost takového jednání, když v žalobě tvrdí, že „*rozhodně nelze konstatovat, že vyšší rychlost rovná se automaticky vyšší nebezpečí, a to za předpokladu, že je koho potencionálně ohrozit, což v době spáchání předmětného přestupku nebylo a mohlo tedy dojít pouze k ohrožení řidiče vozidla, které rychlost překročilo*“, a že „*ohrožení, kterému se vystavuje třeba rychlou jízdou, nemůže být předmětem zájmu orgánů veřejné moci* (pozn. krajského soudu – žalobce měl zřejmě namysli slovo „nemůže“, pokud nechtěl jen „mlžit“) *a za ohrožování vlastní osoby nemůže být jakkoliv postižen, jediné tedy v případě, že by riziku vystavil i ostatní účastníky silničního provozu.*“ Takže zcela absurdní, společensky nebezpečná a dokonce už snad i nejen nezákonná, ale i nemorální představa žalobce o odpovědnosti za přestupek v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti je taková, že může být takový přestupek projednán jen tehdy, **když se bude v přestupkovém řízení ještě konkrétně zjišťovat, zda takovou jízdou konkrétně někoho žalobce ohrozil**. Tedy žalobce v podstatě připouští, že si může užívat jízdy po veřejných komunikacích, v nadsázce řečeno, „jako závodník“, pokud tím konkrétně nikoho ohrožovat nebude. Z toho pak vyplývá, že například i v obci při sníženém provozu, v době, kdy zrovna náhodně nikoho nepotká, tak **dle takové zcestné a společensky nebezpečné logiky žalobce může využít třeba i maximální rychlosti svého vozidla** (takové obyčejné motorové vozidlo značky VW Golf Plus může dosáhnout v příslušné motorizaci rychlosti přes 200 km/h), tedy že se může „vesele“ prohánět obcí jakoukoliv, tj. i touto rychlostí. Takovou sice žalobce nedosáhl, avšak **překročení rychlosti o více než 47 km/h je třeba považovat za takové jednání, ve kterém je společenská nebezpečnost dána již tím, že překročením povolené rychlosti v uvedeném rozsahu byl**

porušen chráněný zájem stanovený zákonem. Těžko lze pochopit, že podle názoru žalobce v případě tak hrubého porušení pravidel silničního provozu, tj. při překročení nejvyšší povolené rychlosti o 47 km/h, by bylo třeba zkoumat, zda byla naplněna materiální stránka přestupku. To by se pak mohlo například, ad absurdum, jezdit i v noci bez osvětlení za sníženého provozu, ve městě v noci za sníženého provozu i na červenou, prostě by pravidla silničního provozu někdy platila, někdy neplatila. K tomu je třeba ještě uvést další argumentaci.

Přestupek má **znaky formální a materiální**. Formální znaky přestupku jsou znaky skutkové podstaty přestupku vymezené v zákoně (protiprávnost, objekt a objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) a žalobce je svým jednáním nade vší pochybnosti naplnil. Pokud se týče **materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé**. V této souvislosti lze hovořit o **typové nebezpečnosti** (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupků a příslušnou sankcí a resp. její sazbou (rozpětím). **Jinými slovy, jednáním, kterým naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn znak materiální (srov. rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, sp.zn. 5As 106/2011)**. Dále je třeba si uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci), jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (článek 39 Listiny základních práv a svobod). **Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velmi obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě, např. tím, že by samy stanovily, že například překročení rychlosti o 47 km/h v projednávané věci žalobce jako řidič motorového vozidla trestán nebude a v jiném případě naopak ano. Tedy v případě přestupků jednání, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, zásadně naplňuje i znaky materiální a pouze ve výjimečných případech nikoliv** (viz výše uvedený případ řešený u NSS, k tomu dále z trestní judikatury závěr o tom, že konkrétní stupeň nebezpečnosti v takovém výjimečném případě neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujících danou skutkovou podstatu přestupku – srov. např. č. 43/1996 Sb. rozh.tr.).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. srpna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová